

Час збіраць камяні: вершы, паэмы / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Мастацкая літаратура, 2003.

История вместо математики: мистический триллер / Геннадий Авласенко. - Минск: Ковчег, 2008.

Вася Лайдачкін у краіне Шкодных Звычак: казачная аповесць: [для малодшага школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Мастацкая літаратура, 2009.

Дзікія кошкі Барсума: [зборнік] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Харвест, 2009.

Удивительные приключения маленького Ветерка из Вентилятора: сказка: [для младшего школьного возраста] / Геннадий Авласенко. - Минск: Литература и Искусство, 2009.

Новые приключения маленького Ветерка из Вентилятора: сказка: [для младшего школьного возраста] / Геннадий Авласенко. - Минск: Літаратура і Мастацтва, 2010.

Пленники черного леса: [фантастический роман] / Геннадий Авласенко. - Минск: Харвест, 2011.

Азы вершаскладання: дапаможнік для пачынаючых паэтаў / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Чатыры чвэрці, 2011.

Казкі дзядулі Дняпра: [для малодшага і сярэдняга школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Звязда, 2012.

Ветерок и госпожа Зима: сказка / Геннадий Авласенко. - Минск: Літаратура і Мастацтва, 2012.

История вместо математики: мистический триллер / Геннадий Авласенко. - Минск: Мастацкая літаратура, 2013.

Ключ, які нічога не адмыкае: рэальна-містычна-фантастычныя апавяданні / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Мастацкая літаратура, 2014.

Дашачка і чароўныя акулёры: казачная аповесць: [для малодшага і сярэдняга школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Беларуская Энцыклапедыя, 2014.

Как зверята правила безопасности на воде изучали: [для младшего школьного возраста] / Геннадий Авласенко. - Минск: Звязда, 2014.

Ветерок и Крысиный король: повесть-сказка / Геннадий Авласенко. - Минск: Звязда, 2014.

Уродка: [роман] / Геннадий Авласенко. - Минск: Беларусь, 2014.

Разрешите стать вашим слугой: фантастические повести / Геннадий Авласенко. - Минск: Беларусь, 2014.

Прыгоды Васі Лайдачкіна: [для малодшага і сярэдняга школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Беларусь, 2015.

Как зверята Никитке правила поведения в лесу объясняли: [для младшего школьного возраста] / Геннадий Авласенко. - Минск: Звязда, 2015.

Верш, дзе ўсё наадварот: гумарыстычныя вершыкі: [для малодшага школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Народная асвета, 2015.

Пещера: [фантастический роман] / Геннадий Авласенко. - Минск: Беларусь, 2015.

Зайка польку танцаваў: вершы, загадкі: [для малодшага школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Звязда, 2016.

Малпачка — дачка Нябеснага Дракона: казачная аповесць: [для малодшага школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Звязда, 2016.

Колькі колераў у лета?: дзіцячыя вершы, казкі, казачная аповесць: [для малодшага і сярэдняга школьнага ўзросту] / Генадзь Аўласенка. - Мінск: Звязда, 2017.

Генадзь Пятровіч Аўласенка нарадзіўся 16 жніўня 1955 года ў вёсцы Ліпавец Ушацкага раёна Віцебскай вобласці.

У 1972 годзе скончыў Ушацкую сярэдняю школу. З 1974 па 1976 год служыў ва ўзброеных сілах. Затым скончыў біялагічны факультэт БДУ. Некаторы час жыў і працаваў у Якутыі і Забайкаллі.

Больш за дваццаць гадоў працаваў настаўнікам Вайнілаўскай базавай школы Чэрвеньскага раёна, дзе выкладаў біялогію і хімію. Затым быў рэдактарам аддзела падлеткавай творчасці часопіса «Маладосць». Працаваў намеснікам галоўнага рэдактара часопіса «Бярозка» (2013-2017).

Дэбют у друку адбыўся ў 1985 годзе ў чэрвеньскай раённай газеце «Уперад».

Член Саюза пісьменнікаў Беларусі з 1999 г.

Лаўрэат I (1996), II (1998) і III (2000) Рэспубліканскага конкурсу на стварэнне п'ес для тэатра (намінацыі «П'есы для дзіцячага тэатра», «П'есы для драматычнага тэатра», «П'есы для тэатра лялек»), Рэспубліканскага конкурсу на лепшы твор у намінацыі «Дзіцячая літаратура» (2010), Мінскага абласнога конкурсу ў галіне літаратуры ў намінацыі «Дзіцячая і юнацкая літаратура» (2011, 2012). Узнагароджаны медалём «За вялікі ўклад у літаратуру».

Жыве ў Чэрвені.

Мінулага
не забывайце!
Мінулага
не забівайце!
Не трэба,
кіньце!
Быць бядзе!
Праз дым і грукат
рэвалюцый,
Праз тоўсты скрутак
рэзалюцый
Да нас мінулае ідзе...

Яно – як хвалі на вадзе...

Генадзь
Аўласенка

ИСТОРИЯ ВМЕСТО МАТЕМАТИКИ (ОТРЫВОК)

Но Веронике уже некогда было над всем этим раздумывать. Настя наконец-таки заметила опасность, тонко вскрикнула от ужаса, метнулась сперва в одну, потом в противоположную сторону, что, конечно же, нельзя было делать ни в коем случае. Оранжевый автомобиль тоже изменил направление... он словно поставил себе конкретную задачу и явно не собирался в последний самый момент упускать жертву, заранее для себя намеченную. И в это самое время Вероника, сделав, наконец, самое последнее и самое отчаянное усилие над собой, рванулась к Насте и, заслонив её своим телом, с силой отшвырнула подругу куда-то в сторону...

В те последние доли секунды, которые оставались ещё до столкновения, Вероника успела заметить, как испуганно расширились глаза водителя иномарки, который, словно очнувшись от забытья или опьянения, осознал, наконец, весь страшный смысл происходящего... и в это самое время чужая, безжалостная сила швырнула её вверх, в пустоту. Вероника, не почувствовав даже боли от удара, ощутила вместо этого какую-то странную, пугающую лёгкость во всём теле и яркое, ослепительно-яркое сияние вспыхнуло вдруг прямо над её головой... и она понеслась туда, в яркое это сияние, поднимаясь всё выше и выше...

Мать, молодая и красивая, низко склонилась над её маленькой колыбелькой, ласково ей улыбаясь. Вероника как-то сразу поняла, что это и есть её мать, она узнала её сразу, хоть никогда в жизни не видела раньше, даже на фотографиях, ибо все фотографии сожгла мачеха в пьяном виде... давно, когда Вероника была ещё маленькой и ничего-ничего не понимала. Мать вдруг наклонилась ещё ниже, и подхватила её на руки, и крепко прижала к себе... и Веронике сразу же стало так хорошо, как никогда в жизни не было. Она тоже благодарно улыбнулась матери, уткнулась лицом в тёплое, ласковое, дивно пахнущее молоком и почему-то мёдом, материнское плечо, да так и застыла в странном каком-то оцепенении. Вместе они стремительно понеслись ввысь, окружённые со всех сторон ослепительным этим сиянием... и Вероника с радостью осознала, что теперь они всегда будут вместе, и никто никогда уже больше не разлучит её с матерью...

Она умерла ещё до того момента, когда обезображенное тело её, взлетев высоко над автомобилем и описав в воздухе длинную пологую дугу, тяжело ударилось об асфальт совсем неподалёку от оцепеневшей от ужаса Насти. Голова Вероники, страшно и ненатурально вывернутая, казалось, смотрела в упор на Настю мёртвыми, широко распахнутыми глазами. Снизу, из-под волос, в беспорядке рассыпавшихся по асфальту, уже расплывалось, становясь всё шире и шире, зловещее алое пятно...

И, осознав, наконец, всё произошедшее, Настя пронзительно закричала. Она всё кричала и кричала, так словно пытаюсь отчаянным этим криком хоть что-то изменить, исправить в только что произошедшим, пытаюсь повернуть время вспять, самой оказаться на месте мёртвой Вероники. К ней, к ним с Вероникой уже бежали люди... взвизгнув тормозами, остановилась рядом милицмейская машина, но Настя ничего этого не видела и не слышала. Её трясло, ощупывали чьи-то руки... какой-то мужчина бережно поднял Настю с асфальта и понёс на обочину... а она всё продолжала и продолжала кричать до тех самых пор, пока не потеряла сознание...

ЦЯГНІК У БРАЗІЛІЮ (УРЫВАК)

Юнак раскрывае абдымкі, Жанчына ахвотна ў іх падае. У гэты час зноў з'яўляецца Мужчына. Над галавой ён трымае парасон Дзяўчыны.

МУЖЧЫНА. Паслухай, дарагая... я не хачу табе перашкаджаць, але я зноў забыўся. Куды я павінен весці сёння тваю мамачку?

ЮНАК. Здаецца, у Гімалаі.

ЖАНЧЫНА. Па-мойму, у Бразілію.

Зноў з'яўляецца Дзяўчына.

ДЗЯЎЧЫНА. Ну вось, я зноўку забылася дзесьці свой парасон і нават забылася тое, дзе я яго забылася! (Азіраецца.) Якія знаёмыя твары! Быццам бы я ўжо бачыла іх калісьці... дзесьці... Толькі вось дзе і калі? Не памятаю!

МУЖЧЫНА. Гэта ад спякоты.

ЖАНЧЫНА. У такі холад і сапраўды можна пра ўсё на свеце забыцца.

ЮНАК. А ў мяне ідэя!

МУЖЧЫНА. Фікс?

ЮНАК. Люкс! Давайце сустрэнемся зноў на гэтым жа месцы праз... праз...

МУЖЧЫНА. Прапаную сустрэцца праз сорак восем гадзін нуль-нуль хвілін.

ДЗЯЎЧЫНА. Лепш праз двое сутак! Я якраз паспею схадзіць з Бобам у тэатр.

ЖАНЧЫНА. А я – стаць чэмпіёнкай свету па лыжных гонках!

ЮНАК. А я – звазіць у Бразілію тваю маму.

МУЖЧЫНА. А ты не блытаеш? Ты ж збіраўся весці туды маю пешчу!

ЮНАК. Праўда? (Задумваецца.) Добра, я возьму іх абедзвюх. Я ўжо купіў чатыры білеты на цягнік.

ЖАНЧЫНА. Пяты білет ты купіў дарэмна! Я асабіста збіраюся ехаць у Бразілію на лыжах. Трэба ж мне крыху патрэніравацца перад адказнымі спаборніцтвамі

МУЖЧЫНА. Значыцца, калі я вас правільна зразумеў, мы сустрэкаемся тут роўна праз год?

ЮНАК. Так, праз месяц і адзін дзень на гэтым жа месцы! Вось толькі як мы пазнаем адзін аднаго?

ДЗЯЎЧЫНА. Я буду трымаць у левай руцэ свой парасон. Зразумела, калі я паспею знайсці яго за гэтыя двое сутак!

ЖАНЧЫНА. А я буду з залатым алімпійскім медалём чэмпіёна свету! У крайнім выпадку – з сярэбраным, але тады вы мяне наўрад ці пазнаеце...

МУЖЧЫНА. Цябе я павінен пазнаць! Здаецца, я цябе дзесьці ўжо бачыў...

ЖАНЧЫНА. Можа мы вучыліся з табой у адным класе?

МУЖЧЫНА. Не выключаю такой верагоднасці.

ДЗЯЎЧЫНА (узрадавана). Бачу: мы ўсе – аднакласнікі!

ЮНАК. Гэта цікавая думка, але, на жаль, мне трэба спяшацца! Калі я спазнюся на гэты цягнік да Бразіліі, то наступны будзе толькі праз трыццаць тры гады, тры месяцы і трыццаць тры дні!

Юнак бяжыць прэч, знікае.

ВЕРШ, ДЗЕ ЎСЁ НААДВАРОТ

Граблі сенам дзед грабе,
А трава кароў скубе,
З-пад сабакі брэша плот,
На гурках расце гарод.
Парсючка фасоля зрыла,
Хмарку сонейка закрыла,
Праз раўчук асфальт пацёк...
Кот ад мышкі ледзь уцёк!

Лапку поўсткай расчасаў
І для дзетак напісаў
Верш,
дзе ўсё наадварот...
Падпісаўся:
Вот-Куркот.

НЕБЫВАЛЬШЧЫНА

У лесе зімовым ад зайца ўцякала лісіца:
Спужалася вельмі, калі ён страшэнна зароў.
Лісіца зімой, яна ўсіх, нават мышкі баіцца,
А заяц палухае нават асілкаў-зуброў...

А, можа, хто з вас не захоча са мной пагадзіцца?
Мо, штосьці не тое я вам раскажаў пра звяроў?

Мо, гэта сам заяц наўцёк ад лісіцы бяжыць?
Яму, небараку, няпроста зіму перажыць...